

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-1S/154/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200917
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Davala, Ph.D., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1020200917.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Davalu, Ph.D., LL.M. a členov senátu JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD. (sudca spravodajca) a JUDr. Kataríny Kučerárovej, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B. C., trvale bytom X. XXXX XXX/XX, XXX XX D., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, zastúpený: JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., so sídlom Partizánska 2, 811 03 Bratislava, IČO: 50 469 738, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK/41/2020 zo dňa 29.04.2020, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 27.09.2024 **z a m i e t a**.
- II. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- III. Žalovanému nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Na podklade začatia konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru – upovedomenie zo dňa 28.11.2019 (ďalej len „upovedomenie“) upovedomil Úrad pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií žalobcu o tom, že podľa § 235 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o štátnej službe“) začína konanie vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 182 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe, pretože bolo dôvodné podozrenie, že žalobca svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

2. Úrad pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií v upovedomení uviedol, že z oznámenia Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Západ Bratislava vyplýva, že konanie žalobcu spočívalo v tom, že dňa 05.04.2019 v úmysle podvodným konaním získať majetkový prospech predložil na zaúčtovanie vopred vybranej zálohy vo výške 3.000,00 eur do pokladne nepravú (informatívnu) faktúru bez čísla dokladu na sumu 2.004,60 eur ako zaplatenú za ubytovanie žalobcom v hotovosti počas zahraničnej služobnej cesty konanej v dňoch 03.03.2019 do 08.03.2019 v hoteli Tramhotel Alpina Gerloizillertal Superior, Gerlos 298, Rakúsko, a to aj napriek tomu, že v skutočnosti na základe jednotnej faktúry č. 8786 za ubytovanie na izbe č. 401 v uvedenom hoteli za spoločné ubytovanie s kolegom por. E. F. G. zaplatili 2.004,60 eur, teda každý 1.006,80 eur, pričom zatajil, že bol ubytovaný

spolu na izbe s kolegom a nepravú faktúru zaúčtoval ako pravú, čím žalovanému spôsobil škodu vo výške 997,80 eur. Žalobca sa k upovedomeniu vyjadril podaním zo dňa 05.12.2019, v ktorom uviedol, že v plnom rozsahu nesúhlasí s obsahom začatého konania.

3. Na podklade zistených skutočností bol vypracovaný návrh na prepustenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe zo dňa 17.12.2019 (ďalej len „návrh“). Odborový zväz Polície Slovenskej republiky tento návrh prerokoval a podaním zo dňa 18.12.2019 oznámil, že súhlasí s návrhom. Na podklade úradného záznamu zo dňa 19.12.2019 (v troch vyhotoveniach, každé vyhotovené inou zodpovednou osobou – G. D. H. G., F. D. I. J., A. D. K. L.) možno konštatovať, že žalobca sa odmietol oboznámiť so spisovým materiálom vo veci návrhu a podpísať oboznámenie sa so spisom. Následne si vyžiadal kópiu služobného spisu, ktorá (kópia) mu bola proti podpisu vydaná dňa 19.12.2019. Žalobca bol požiadaný o vyjadrenie sa k veci, najneskôr do 23.12.2019. Žalobca sa k návrhu vyjadril podaním zo dňa 23.12.2019, v ktorom uviedol, že s návrhom nesúhlasí, nestotožňuje sa s obsahom začatého konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru a začaté konanie považuje za účelové.

4. Personálnym rozkazom Generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 2 zo dňa 07.01.2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru a služobný pomer sa skončil dňom doručenia rozhodnutia.

5. Prvostupňový orgán uviedol, že žalobca dňa 05.04.2019 v úmysle získať neoprávnený majetkový prospech predložil na zúčtovanie do pokladne nepravú (informatívnu) faktúru za ubytovanie bez čísla a bez príjmového pokladničného dokladu vo výške 2.064,60 eur, z toho 2.004,60 eur za ubytovanie, ktorú mu na požiadanie vydala pracovníčka hotela, pričom mala len informatívny charakter. Uvedené predložil ako doklad o zaplatení za samostatné ubytovanie svojej osoby v hoteli Tramhotel Alpina Gerloizillertal Superior, Gerlos 298, Rakúsko počas zahraničnej služobnej cesty od 03.03.2019 do 08.03.2019. V skutočnosti bol žalobca ubytovaný na jednej izbe č. 401 spoločne s kolegom, F. E. F. G., čo obaja zatajili. Za toto ubytovanie im hotel riadne vydal jednotnú faktúru pod č. 8786 na sumu 2.013,60 eur, čiže každý 1.006,80 eur, ktorú na mieste v hotovosti zaplatili. Pravú faktúru pod č. 8786 za spoločné ubytovanie žalobca na zúčtovanie nepredložil, zatajil ju a namiesto nej predložil nepravú /informatívnu/ faktúru o ubytovaní vo výške 2.064,60 eur ako pravú. Žalobca tak predložením informatívnej faktúry získal pre seba podvodným spôsobom neoprávnený prospech vo výške 997,80 eur, čím spôsobil žalovaného v uvedenej výške škodu.

6. Prvostupňový orgán následne konštatoval, že skutkový stav bol zistený a preukázaný vlastným šetrením nadriadeného, ktorý ako dôkazy zabezpečil spisový materiál vo veci služobnej cesty, vrátane nepravé faktúry bez čísla na sumu 2.064,60 eur, vyjadrenie žalobcu k začatiu konania, podanie správy vyšetrovateľa z poskytnutej súčinnosti, doklady zaslané Veľvyslanectvom Slovenskej republiky vo Viedni, vrátane pravej faktúry č. 8786, prehľad o disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach žalobcu, zhodnotenie služobnej činnosti, prehľad o oboznámení sa so služobnými predpismi, stanovisko Odborového zväzu Policajného zboru Slovenskej republiky a týmito dôkazmi bolo dostatočne preukázané protiprávne konanie žalobcu.

7. Prvostupňový orgán uviedol, že vyhodnotením dôkazov dospel k záveru, že žalobca svojim protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom policajného zboru, keď spoločne s kolegom G. v úmysle získať neoprávnenú výhodu pre seba a iného predložil na svoje meno na vyúčtovanie nepravú – informatívnu faktúru vo výške 2.064,60 eur (z toho 2.004,60 eur za ubytovanie), na ktorú nemal žiadny právny nárok. V skutočnosti mal predložiť na vyúčtovanie ubytovania sumu vo výške 1.006,80 eur. Svojim protiprávnym konaním zadovážil sebe neoprávnený majetkový prospech, čím spôsobil žalovanému škodu vo výške 997,80 eur. Svoje sily a schopnosti teda nevynaložil na ochranu majetkových práv iného, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. O jeho zvlášť hrubej nedisciplinovanosti svedčala aj tá skutočnosť, že svojim konaním porušil aj základnú povinnosť policajta, uvedenú v § 48 ods. 3 písm. a), g) a h) Zákona o štátnej službe, pretože sa v čase výkonu štátnej služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti

spočívalo v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom a inými záväznými aj internými nariadeniami.

8. Následne prvostupňový orgán konštatoval, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zodpovedného dodržiavania služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi policajného zboru, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní ich dôvery v Policajný zbor, pretože požiadavka na zodpovedný prístup príslušníka policajného zboru k rešpektovaniu zákonov a interných predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení a predpokladá sa, že príslušník policajného zboru v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha. Súčasne uviedol, že žalobca nepodal vo svojom vyjadrení žiadne návrhy a ani nepredložil dôkazy na svoju obhajobu.

9. Voči prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 21.01.2020 (ďalej len „odvolanie“). Uviedol, že zo samotného prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že tento sa opiera o podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, ktorého sa mal žalobca dopustiť a v súvislosti s tým sa vedie trestné konanie na Úrade inšpekčnej služby. Žalobca uviedol, že uznesením dňa 25.11.2019 bolo vznesené obvinenie pre prečin podvodu a uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 27.12.2019 bol výrok uznesenia zo dňa 25.11.2019 zrušený, a to z dôvodu, že obvinenie bolo vznesené bez náležité zisteného skutkového stavu, ktorý by mal základ v zákonne vykonanom dokazovaní. Už len s poukazom na uvedené je tak prvostupňové rozhodnutie nedôvodné, resp. predčasné. Vzhľadom na stav trestného konania sa tak nemožno stotožniť s tvrdením o zistení skutkového stavu, ak vlastné šetrenie nadriadeného bolo v rozpore s názorom prokurátora. Po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia tak nejestvovalo žiadne rozhodnutie o tom, že žalobca naplnil dikciu § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe a prvostupňové rozhodnutie mohlo byť vydané len na základe nadobudnutého podozrenia nadriadeného.

10. Žalobca poprel spáchanie protiprávneho skutku, nikdy nezískal žiaden pokladničný doklad od hotela, a preto ho nemohol odovzdať a v spise sa takýto doklad ani nenachádza. Obsahom spisu je len faktúra s QR kódom, ktorý je na ďalšej samostatnej strane, čo vzbudzuje podozrenie o dodatočnom priložení. Žalobca nemal vedomosť o skutočnosti, na podklade ktorej sa faktúry za ubytovanie označujú ako informatívne.

11. Žalobca namietol, že vlastné šetrenie nadriadeného bolo od začiatku spojené s viacerými nejasnosťami, žalobcovi, napriek žiadosti nebolo umožnené byť vypočutý, neboli doplnené ďalšie podklady, ktoré vo svojom vyjadrení žiadal a vypočuté osoby vypovedali rozporne a nepresvedčivo. Žalobca následne uviedol, že plnomocenstvo na prevzatie peňažných prostriedkov zo dňa 26.02.2019, ktorým mal splnomocniť D. D. G. A. je sfaľované. Taktiež skutočné výdavky a prehlásenie zo dňa 27.03.2019 boli zmanipulované, nepravé a k skutočnému vyúčtovaniu nikdy nedošlo, preto žalobca nemohol uviesť pracovníčku sekcie ekonomiky do omylu. Navyše, žalobca bol v deň údajného spáchania skutku na dovolenke. Jediná pravá listina bola správa zo zahraničnej služobnej cesty zo dňa 25.03.2019, v ktorej sa uvádzajú základné informácie o ceste, ktorá bola odovzdaná sekretariátu odboru dopravnej ochrany Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií. S poukazom na falšované doklady vyjadril žalobca podozrenie, že mohlo dôjsť k falšovaniu alebo pozmeňovaniu ďalších dokladov, resp. celého obsahu spisu.

12. Žalobca považoval prvostupňové rozhodnutie za vyvrcholenie dlhotrvajúceho zastrašovania, psychického nátlaku a šikany zo strany nadriadených a uviedol, že disciplinárne konanie sa začalo po tom ako žalobca odmietol späťne 3 mesiace podpísať zbavenie mlčanlivosti v kauze „Vietnavec“. Počas disciplinárneho konania sa žalobcovi a F. E. F. G. nadriadení vyhrážali, že ich exemplárne potrestajú. Prvostupňové rozhodnutie (spolu s trestným konaním) žalobca považoval za účelové a žalobca sa disciplinárneho previnenia nedopustil. Žalobca navrhol prvostupňové rozhodnutie zrušiť.

II.

Stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia

13. Žalovaný ako odvolací orgán vydal rozhodnutie č. SPOU-PO-PK-41/2020 zo dňa 29.04.2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

14. Žalovaný ako odvolací orgán dospel k záveru, že z obsahu zadováženého a do odvolacieho konania predloženého spisového materiálu bolo nepochybne preukázané, že žalobca sa dopustil konania zakladajúceho dôvod na postup v súlade s § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe. Uvedený skutočný stav veci a z neho vyplývajúci dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, teda zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, mu bolo preukázané vykonanými dôkazmi. Následne žalovaný opísal priebeh samotného konania pred prvostupňovým orgánom a získané dôkazy. Žalovaný konštatoval, že zo zadováženého spisového materiálu bolo dostatočne zistené, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania zakladajúceho dôvod jeho prepustenia a žalobca počas celého konania o jeho prepustení a ani v podanom odvolaní nepredložil taký hodnoverný a presvedčivý dôkaz, ktorým by spochybnil objektívne zistený skutočný stav veci a vyvrátil dôvody, na základe ktorých bol v jeho prípade aplikovaný inštitút prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe.

15. K námietke žalobcu o tom, že prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava zrušil výrok uznesenia vyšetrovateľa, a teda predmetné konanie nemá relevantný podklad, žalovaný odkázal, že krajský prokurátor vo svojom uznesení nekonštatoval, že skutok sa nestal, ale poukázal na procesné pochybenia vyšetrovateľa, po odstránení ktorých bude možné vo veci rozhodnúť a dokonca dal na zväženie spáchanie skutku formou spolupáchateľstva. Súčasne uviedol, že s odkazom na ustálenú prax kasačného súdu sa v konaní o prepustení zo služobného pomeru nejedná o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie porušenia služobnej prísahy. Personálne konanie tak musí prebiehať nezávisle od trestného konania, a preto si musia oprávnené služobné orgány zadovážiť podklady, t. j. zistiť skutočný stav veci pre uloženie personálnych opatrení, nezávisle od orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“).

16. Žalovaný uviedol, že správne orgány rozhodujúce v personálnom konaní o prepustení neskúmajú trestnú zodpovednosť a ani otázku viny alebo neviny, a otázka viny nie je ani predbežnou otázkou. Skúmajú len naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa § 192 Zákona o štátnej službe, čo je účelom personálneho konania o prepustení policajta. Správny orgán si nemusí počkať na závery trestného konania, avšak je povinný náležite zistiť skutkový stav.

17. K námietke žalobcu ohľadom disciplinárneho konania žalovaný uviedol, že disciplinárne konanie voči žalobcovi bolo začaté dňa 22.05.2019, avšak z iného dôvodu ako konanie o prepustení zo služobného pomeru. Nadriadený sa o dôvode prepustenia žalobcu zo služobného pomeru dozvedel až dňa 17.07.2019 na základe oznámenie policajnej pridelenkyne. Teda šesťmesačná lehota na prepustenie začala plynúť dňa 17.07.2019 a nie začatím disciplinárneho konania. Z dôvodu vyjadrenia nejasností bolo preto disciplinárne konanie voči žalobcovi zastavené, a to dňa 17.07.2019, keďže dôvod jeho začatia odpadol.

18. K námietke žalobcu ohľadom faktúry s QR kódom žalovaný uviedol, že QR kód slúži odberateľovi na jednoduchú úhradu pomocou mobilného zariadenia a fakt, že tento sa nachádza na samostatnom liste faktúry nie je podstatný, pretože suma vo výške 2.169,40 eur bola zaplatená na recepcii hotela v hotovosti.

19. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že celé konanie je spojené od začiatku s nejasnosťami v rámci vedeného disciplinárneho konania žalovaný uviedol, že konanie o prepustení zo služobného pomeru je samostatné a nezávislé od iných druhov konaní, a to či už od trestného alebo disciplinárneho konania. Samotný žalobca súčasne uviedol, že pochybnosti sa týkali disciplinárneho konania, tieto nejasnosti sa vyriešili a disciplinárne konanie bolo zastavené.

20. Následne sa žalovaný vyjadril k námietke ohľadom falšovania. Žalovaný uviedol, že skutočnosť, že sa žalobca s kolegom, F. G. zúčastnili zahraničnej cesty je nepochybná. Ak žalobca uviedol, že k zúčtovaniu nikdy nedošlo, je potom otázne, z akých, resp. čích finančných prostriedkov bola uhradená suma vo výške 2.169,40 eur za spoločné ubytovanie, keď na tento účel bol žalobcovi na základe žiadosti o devízové zabezpečenie zahraničnej cesty, vystavenej na jeho meno, poskytnutý preddavok z limitu finančných prostriedkov vo výške 3.000,00 eur. Fakt, že žalobca čerpal dňa 05.04.2019 dovolenku, bol preukázaný, ale to nevylučuje skutočnosť, že sa dopustil skutku, ktorý bol predmetom konania.

21. Žalovaný uviedol, že na účely personálneho konania bolo podstatné, že faktúra za ubytovanie vo výške 2.064,60 eur zo dňa 08.03.2019 bola žalobcom predložená do pokladne na zaúčtovanie. Zahraničná cesta, ktorej sa žalobca zúčastnil bola riadnym spôsobom vyúčtovaná a všetky predložené doklady boli predstreté na zaúčtovanie odboru účtovníctva sekcie ekonomiky žalovaného.

22. K námietke žalobcu, ktorou namietol oprávnenosť a zákonnosť vlastného šetrenia nadriadeného žalovaný uviedol, že nadriadený oprávnene požadoval informácie od policajnej pridelenkyne vo Viedni, ktorá je oficiálnym orgánom určeným pre spoluprácu s Rakúskom. Súčasne poukázal na to, že správne konanie je na rozdiel od trestného konania neformálnejšie a má voľnejšiu úpravu dokazovania. Žalobca tak zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu tým, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom policajného zboru, keď svojim konaním v úmysle zadovážiť si neoprávnený majetkový prospech predložil na zaúčtovanie do poklade nepravú faktúru za ubytovanie bez čísla a bez príjmového pokladničného dokladu vo výške 2.064,60 eur. V skutočnosti mal na zaúčtovanie predložiť sumu vo výške 1.006,80 eur. Žalobca tak porušil aj základné povinnosti policajta. K prípadnému ponechaniu žalobcu v služobnom pomere žalovaný uviedol, že akákoľvek tolerancia pri posudzovaní tak nebezpečných negatívnych javov, akým protiprávne konanie v úmysle zadovážiť si neoprávnený majetkový prospech je, mohla do budúcnosti spôsobiť, že služobná prísaha, ktorú skladá každý občan pri vzniku služobného pomeru, by zostala iba v rovine prázdnej proklamácie bez jej hlbšieho obsahového naplnenia a bez nutnosti rešpektovania prevzatého záväzku voči štátu, ku ktorému sa každý služobný pomer príslušníka policajného zboru zakladá. Bolo preto nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý sa takéhoto protiprávneho konania nezdržal.

III.

Podstatné zhrnutie argumentov žalobcu

23. Žalobca podal na Krajský súd v Bratislave všeobecnú správnu žalobu zo dňa 29.06.2020 (ďalej len „žaloba“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, prvostupňového rozhodnutia, ich zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

24. Žalobca namietol, že k skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, nemohlo dôjsť dňa 05.04.2019, keďže v ten deň čerpal dovolenku. Argument, že táto skutočnosť bola zohľadnená tým, že sa v skutku uvádza „mimo výkonu štátnej služby“, a teda, že porušil „len“ služobnú prísahu a nie aj služobnú povinnosť, neobstojí. Žalobca žiadne doklady ohľadom služobnej cesty nepredkladal, všetky boli odovzdané v jednom celku s dokladmi E. F. G., pričom ich odovzdával kolega dňa 25.03.2019 na sekretariáte odboru dopravnej ochrany. Navyiac ani kolega nemohol v deň 05.04.2019 doklady odovzdať, keďže bol celý deň u ministerky zdravotníctva. Po odovzdaní dokladov už ďalšie dokumenty vypracované v tejto súvislosti nemali k dispozícii a prvýkrát tento spis videli až 19.12.2019. Žalobca doklady neodovzdal.

25. Žalobca poukázal na to, že skutok sa primárne zakladá na predložení dvoch faktúr a uviedol, že faktúry boli vystavené zo strany hotela, obaja v hotovosti tieto faktúry uhradili priamo na recepcii. Žiaden príjmový pokladničný doklad im vystavený nebol. Žalobcovi nebolo zrejmé, prečo sú tieto dve faktúry označené ako informatívne, keďže zo samotnej faktúry nevyplyva, že sa jedná o informatívne. S týmto sa prvostupňový orgán a žalovaný nevysporiadali. Faktúru, ktorú žalovaný označil ako „pravú“, žalobca neobdržal. Danú faktúru videl prvýkrát až 19.12.2019 v obsahu spisu o disciplinárnom konaní, pričom až vtedy sa dozvedeli, že má ísť o pravú faktúru. Súčasne poukázal na to, že bol povinný faktúru vlastnoručne podpísať. Na žiadnej z faktúr, ktoré sa nachádzajú v spise, sa nenachádza jeho podpis. Navyiac na dokladoch z čerpacích staníc sa nachádza podpis kolegu, F. G.. V celom spise sa nenachádza jeho podpis – buď absentuje alebo je sfalšovaný.

26. Žalobca namietol, že nie je zrejmé, na akom právnom základe policajná pridelenkyňa v cudzom štáte žiadala informácie o ubytovaných hosťoch, o to viac, keď tam bol ubytovaný ako súkromná osoba. Nebolo zrejmé, koho oslovila, pretože sa v spise nachádza len odpoveď. V spise sa nenachádza e-mail alebo list, ktorým pridelenkyňa hotel oslovila.

27. Žalobca tak namietol, že dokazovanie nemôže byť arbitrárne, nezákonné a nepreskúmateľné, ako to bolo v predmetnom prípade. Služobný orgán nezistil presne a úplne skutočný stav veci. Následne namietol, že žalovaný nerozhodol o odvolaní v zákonnej lehote, ale porušil ju o 47 dní bez toho, aby

bol žalobca o tom uzrozumený. Protiprávneho úkonu sa žalobca nedopustil a jeho spáchanie nebolo zákonným spôsobom preukázané.

IV.

Vyjadrenie žalovaného

Ďalšie podania účastníkov konania

28. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 22.10.2020 (ďalej len „vyjadrenie“). K námietke o nemožnosti spáchania skutku dňa 05.04.2019 žalovaný uviedol, že fakt, že žalobca daný deň čerpal dovolenku nevylučuje skutočnosť, že sa dopustil skutku, ktorý bol predmetom personálneho konania o jeho prepustení zo služobného pomeru. Žalovaný uviedol, že žalobca počas konania, keď mu bola poskytnutá fotokópia spisového materiálu, nevzniesol výhrady a nenamietol autenticitu faktúr a spáchanie skutku. Pre účely konania bolo podstatné, že žalobca informatívnu faktúru za ubytovanie vo výške 2.064,60 eur predložil namiesto pravej faktúry č. 8786 na sumu 2169,40 eur na zaúčtovanie preddavku zahraničnej služobnej cesty, ktorej sa žalobca zúčastnil spolu s E. F. G.. V dôsledku uvedeného získal pre seba podvodným spôsobom neoprávnený prospech vo výške 997,80 eur a pre zákonnosť napadnutého rozhodnutia bolo irelevantné, či sa skutok stal 25.03.2019 alebo 05.04.2019. Protiprávne konanie nespočívalo v mieste a čase konania, ale v samotnom podvodnom konaní a nezákonnom obohatení sa. Rovnako bolo irelevantné, či faktúru predložil osobne alebo prostredníctvom kolegu, pretože na základe komunikácie policajnej pridelenkyne vo Viedni s hotelom vyplýva, že žalobca požiadal spolu s kolegom o vystavenie dvoch informatívnych účtov, z toho jeden na meno žalobcu a druhý na meno E. F. G.. Žalobca sa tak cielene a vedome podieľal na konaní, v dôsledku ktorého získal pre seba podvodným spôsobom neoprávnený prospech a spôsobil žalovanému škodu.

29. K námietke ohľadom QR kódu žalovaný odkázal na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. K neprítomnosti podpisu žalobcu na faktúrach žalovaný uviedol, že táto obrana je len snahou vyvinieť sa, ktorá však nemá legálny základ a s týmto tvrdením prišiel žalobca až po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Súčasne uviedol, že podpis preukazuje iba formálnu skutočnosť, že žalobca doklad prevzal. Žalovaný upozornil na to, že si žalobca odporuje, keď uvádza, že faktúru, ktorá mu bola vystavená uhradil a podpísal, avšak na žiadnej z faktúr nachádzajúcich sa v spise sa nenachádza jeho podpis. Ďalej nespochybňuje sumu, ktorá sa nachádza na nepodpísaných faktúrach, čo dokrešľuje fakt, že zhodne so sumou uvedenou na faktúrach vrátil do pokladne zvyšok preddavku poskytnutého na zahraničnú cestu.

30. K námietke ohľadom získania dôkazu bez zákonného dôvodu žalovaný zopakoval tvrdenia o väčšej miere neformálnosti a o podstatne voľnejšej forme dokazovania v personálnom konaní. V personálnom konaní sa nevyžaduje aplikácia inštitútu právnej pomoci do cudziny a argumentácia žalobcu, že boli ubytovaní v hoteli ako súkromné osoby by obstála v prípade, ak by ubytovanie hradili z vlastných zdrojov, no zo spisového materiálu je zrejmé, že na úhradu nákladov použili finančné prostriedky, ktoré im boli poskytnuté na uskutočnenie služobnej cesty. Súčasne podľa žalovaného neobstojí ani námietka nedostatočného zistenia skutkového stavu, pretože bolo vykonané v súlade so Zákonom o štátnej službe. K nedodržaniu lehoty žalovaný uviedol, že odvolacie konanie bolo začaté dňa 27.02.2020, teda dňom, kedy sa odvolanie dostalo do sféry odvolacieho orgánu, a preto nemožno súhlasiť s tým, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané 47 dní po uplynutí lehoty. Žalovaný súčasne uviedol, že v prípade, ak by aj nebola lehota 60 dní dodržaná, jedná sa o poriadkovú lehotu, bez vplyvu na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

31. Žalobca sa následne vyjadril replikou zo dňa 25.11.2020, v ktorom zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii a uviedol, že skutok mal byť jednoznačne a nezameniteľne identifikovaný, čo sa však v jeho prípade nestalo. Žalobca predložil ako prílohu zápisnicu o vylúčení svedka, D. G. A..

32. Žalobca predložil dňa 27.09.2024 správne súdu návrh na prerušenie konania zo dňa 27.09.2024, v rámci ktorého požiadal o prerušenie konania do času ukončenia trestného konania, pretože v danom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie správneho súdu.

33. Ďalšie písomné podania zo strany účastníkov konania neboli podané.

V.

Posúdenie podstatných skutkových a právnych argumentov

34. Na základe § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov začal od 01.06.2023 činnosť Správny súd v Bratislave a súčasne výkon správneho súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Predmetná vec preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety prešla v júni 2023 na Správny súd v Bratislave. V súlade s Rozvrhom práce Správneho súdu v Bratislave na rok 2024 v znení Dodatku č. 4, účinného od 21.05.2024, bola vec náhodným výberom prerozdelená a pridelená senátu 7S a je vedená pod sp. zn. BA-1S/154/2020.

35. Správny súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný správny súd preskúmal žalobu, žalobou napadnuté rozhodnutie, vrátane postupu v administratívnom konaní, a to v rozsahu žalobných bodov, ako aj z hľadísk uvedených v § 195 písm. a) až e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), keďže žaloba je správnu žalobou vo veciach správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP) a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a s odkazom na § 190 SSP ju zamietol.

36. Správny súd v Bratislave rozhodol na pojednávaní, ktoré bolo nariadené v súlade s § 107 a nasl. SSP na deň 16.10.2024, pretože bola splnená podmienka uvedená v § 107 ods. 1 písm. a) SSP a za splnenia podmienok uvedených v § 108 ods. 1 a 2 SSP.

37. Na pojednávaní predstúpil právny zástupca žalobcu, ktorý zotrval na podanej žalobe, ako aj na podanom návrhu na prerušenie konania. Krátkou cestou predložil správne mu súdu podanie s názvom: „Odborné vyjadrenie“ zo dňa 12.04.2023, v ktorom je uvedené, že pán A. G. sa pokúsil štandardnými nástrojmi prečítať QR kód na faktúre č. 8786, avšak neúspešne a neúspešne skončili aj ďalšie snahy o prečítanie QR kódu. Súčasne z daného odborného vyjadrenia možno vyvodit', že doklad (faktúra) bol vystavený v čase, ktorý je uložený v QR kóde. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že žalobca nespáchal skutok tak ako je uvedený v napadnutých rozhodnutiach, trestného činu sa dopustila pracovníčka hotela, ktorá im vydala faktúry a z jeho strany sa jednalo len o nepozornosť, pretože si nevšimol faktúru, ktorá mu bola na hoteli poskytnutá. Žalovaný taktiež zotrval na svojej argumentácii.

38. Podľa § 493e SSP, v znení účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

39. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

40. Podľa § 189 ods. 1 písm. c) Zákona o štátnej službe, služobný pomer sa končí prepustením.

41. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

42. Podľa § 194 ods. 1 Zákona o štátnej službe, rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b) a c) sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

43. Podľa § 194 ods. 3 Zákona o štátnej službe, ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c) až g), možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

44. Podľa § 238 ods. 1 Zákona o štátnej službe, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

45. Podľa § 241 ods. 1 Zákona o štátnej službe, rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

46. Podľa § 234 ods. 2 Zákona o štátnej službe, odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak nemôže odvolací orgán rozhodnúť o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania, je povinný o tom policajta písomne vyrozumieť.

47. Úlohou správneho súdu bolo na podklade žalobných bodov preskúmať zákonnosť a správnosť postupu žalovaného (a to ako na prvom stupni rozhodovania, tak aj v odvolacom konaní), so zameraním sa na to, či žalovaný postupoval podľa Zákona o štátnej službe a či si vo vzťahu k vydaniu napadnutých rozhodnutí zadovážil dostatok dôkazov, ktoré preukazovali spáchanie skutku tak, ako sa to žalobcovi kládlo za vinu a či postupoval vo vzťahu k prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru v intenciách Zákona o štátnej službe.

48. Správny súd v prvom rade uvádza, že zákonná definícia dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. § 1 písm. e) Zákona o štátnej službe vyžaduje kumulatívne naplnenie oboch domniek, a to, porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/175/2015 zo dňa 14.12.2016). Odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k prepusteniu príslušníka policajného zboru musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam, zisteným v jednotlivom prípade.

49. Správny súd ďalej uvádza, že v režime Zákona o štátnej službe sám zákonodarca ponechal na správnom orgáne, aby posúdil, či konkrétne konanie policajta je takej intenzity, že napĺňa pojmový znak „porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom alebo služobnej disciplíny“. Možno teda hovoriť o správnej úvahe, respektíve voľnej úvahe správneho orgánu vyjadrujúcej určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. V Zákone o štátnej službe zákonodarca explicitne nedefinuje, čo pokladá za zvlášť hrubé porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechali správnomu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Zákon síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení policajta zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení (k tomu pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/17/2023 zo dňa 27.03.2023). V prípade prepustenia zo služobného pomeru je tak posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia správnych orgánov. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správnomu orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu - argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžk/45/2020 zo dňa 26.08.2022).

50. Správny súd po preskúmaní administratívneho spisu dospel k záveru, že žalovaný (na oboch stupňoch rozhodovania) nepochybil a vo vzťahu k zisteniu skutkového stavu si zaobstaral všetky potrebné dôkazy a zároveň je potrebné uviesť, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nevyvrátil právne a skutkové východiská žalovaného – žalobca sa v samotnom správnom konaní obmedzil na

konštatovania, že s návrhom nesúhlasí, avšak na podporu svojej argumentácie nepredložil žiadne skutočnosti, ktoré by právne relevantne vyvrátili závery žalovaného.

51. K námietke žalobcu, že k skutku nemohlo dôjsť dňa 05.04.2019, keďže v daný dátum žalobca čerpal dovolenku správny súd uvádza, že z prvostupňového rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca bol prepustený na tom základe, že v úmysle získať neoprávnený prospech predložil na zaúčtovanie do pokladne odboru účtovníctva sekcie ekonomiky nepravú (informatívnu faktúru) za ubytovanie. Tu správny súd poukazuje na to, vychádzajúc z administratívneho spisu, že v administratívnom spise sa nachádza správa zo zahraničnej služobnej cesty zo dňa 25.03.2019, ktorou por. E. F. G. predložil a spracoval vyúčtovanie zahraničnej pracovnej cesty v dňoch 03.03.2019 do 09.03.2019, pričom táto správa bola predložená aj za žalobcu – v správe je uvedené, že zahraničnej pracovnej cesty sa zúčastnili policajti odboru dopravnej ochrany: osobný vodič – por. E. F. G. a sprievodný vodič F. A. B. C.. Dátum 05.04.2019 sa nachádza na tejto správe v časti schválenia tohto vyúčtovania zahraničnej pracovnej cesty. Žalovaný tak do rozhodnutí zapracoval dátum 05.04.2019, teda dátum, v ktorom bolo vyúčtovanie schválené, pričom však správa bola vypracovaná k 25.03.2019. Dátum 05.04.2019 tak nebol samoučelný, má svoje opodstatnenie a aj keď možno konštatovať, že pre odstránenie pochybností mohol žalovaný uviesť dátum 25.03.2019 a nie 05.04.2019, nejedná sa o vadu, ktorá by spôsobila nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Danú žalobnú námietku tak správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

52. Súčasne ako vychádza zo správy zo zahraničnej cesty, por. E. F. G. podal a spracoval správu aj v mene žalobcu (opak z administratívneho spisu nevplyva), a preto nemožno považovať námietku žalobcu, že „za vinu sa mu kladie to, že on priamo odovzdal doklady“ za dôvodnú, pretože správa bola podaná v mene oboch osôb – teda žalobcu a por. E. F. G., a preto žalovaný nepochybil, ak uviedol, že bola „odvolateľom predložená“. Správny súd zároveň poukazuje na to, že aj žalobca v žalobe uviedol, že správa o pracovnej ceste je pravá, a preto nemožno pochybovať o tom, že bola podaná aj v jeho mene.

53. Správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalobcu, ktorou namietol, (i) že nebolo zrejmé, na základe čoho sú faktúry označované ako informatívne a žalovaným sa uvedenou námietkou nevysporiadal, (ii) na žiadnej faktúre sa nenachádza jeho podpis a v (iii) celom spise sa nenachádza jeho podpis.

54. Po preskúmaní administratívneho spisu a napadnutých rozhodnutí správny súd uvádza, že žalovaný (na oboch stupňoch rozhodovania) sa dostatočným spôsobom zaoberal aj „informatívnu“ faktúrou. V prvom rade správny súd uvádza, že do času vydania prvostupňového rozhodnutia žalobca žiadnu relevantnú námietku nevzniesol, pretože ním produkované dôkazy sa obmedzili výlučne na konštatovanie o nesúhlase vedeného konania. V napadnutom rozhodnutí sa s danou námietkou žalovaný dostatočne vysporiadal, a to napríklad na strane 4 a 5 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde žalovaný poukázal na tzv. informatívnu faktúru. Žalovaný dostatočným spôsobom vysvetlil, na podklade čoho boli faktúry považované za informatívne.

55. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že na žiadnej faktúre sa nenachádza jeho podpis správny súd poukazuje na to, že doklady v mene žalobcu odovzdával kolega Kneževič (tak ako to uviedol správny súd v bode 51 a 52 tohto rozsudku) a zároveň absencia podpisu žiadnym spôsobom nespôsobuje nezákonnosť konania a podpis možno považovať za formálnu skutočnosť. Podstatným je, že na základe vykonaného dokazovania dospel žalovaný k skutku tak, ako bol uvedený v napadnutých rozhodnutiach. V prípade, ak žalobca namietol, že v celom spise sa nenachádza jeho podpis, a tento je buď sfaľovaný alebo absentuje, správne mu súdu nie je zrejmé, aký následok nezákonnosti by mal byť týmto tvrdením preukázaný – ako bolo uvedené vyššie, správu o vyúčtovaní za žalobcu predkladal kolega Kneževič (teda logicky absentuje na tomto dokumente podpis žalobcu) a následne podpis žalobcu nebol potrebný. Žalobca namietol, že sa jeho podpis nenachádza ani na pokladničnom doklade, ktorým mal získať preddavok, avšak tu správny súd uvádza, že konanie týkajúce sa získania preddavku nie je predmetom konania a zároveň žalobca nikdy nenamietol získanie tohto preddavku. K tomu, že žalobcov podpis mal byť sfaľovaný zároveň žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, a preto je táto námietka len v sfére hypotéz.

56. Žalobca následne namietol, že si orgány verejnej správy zaobstarali dôkazy prostredníctvom komunikácie policajnej pridelenkyne s hotelom. Žalobca namietol, že nie je zrejmé, na akom právnom základe policajná pridelenkyňa požadovala uvedené informácie, a to v prípade, ak boli v hoteli ubytovaní

ako súkromné osoby. Žalobca namietol, že v spise sa nenachádza list alebo mail, ktorým policajná pridelenkyňa hotel oslovila.

57. K danému správny súd uvádza, že administratívne (správne) konanie je podstatne neformálnejšie ako trestné konanie a riadi sa inými právnymi predpismi, a teda aj v rámci dokazovania môže správnym orgánom na rozdiel od orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov v trestnom konaní, postačovať iný okruh dôkazov na vyvodenie administratívnej, no nie trestnoprávnej, zodpovednosti. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu (k tomu pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Asan/14/2021 zo dňa 17.02.2023). Žalovaný tak v konaní nepochybil, ak požiadal o dôkazy aj prostredníctvom policajnej pridelenkyne. Súčasne správny súd uvádza, že žalobca mylne zastáva názor, že „policajná pridelenkyňa žiadala informácie o ubytovaných hosťoch, o to viac, keď tak boli ubytovaní ako súkromné osoby.“ Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca, spolu s kolegom, boli v rozhodnom čase na služobnej ceste, neboli v zahraničí ako súkromné osoby a na túto služobnú cestu im boli poskytnuté peňažné prostriedky zo strany žalovaného – náklady si žalobca s kolegom neuhrádzali ako súkromné osoby. Žalobca, spolu s kolegom, tak boli na zahraničnej služobnej ceste ako príslušníci PZ, a nie ako súkromné osoby, a preto nemožno konštatovať zásah do ich práv ako súkromných osôb.

58. Čo sa týka komunikácie policajnej pridelenkyne s hotelom, tu správny súd uvádza, že v administratívnom spise sa nachádza: (i) dožiadanie zo dňa 27.06.2019, ktorým žalovaný požiadal Úrad policajného pridelenca vo Viedni o získanie stanoviska a dokumentov k objasneniu konania voči žalobcovi, (ii) e-mailová komunikácia medzi D. M. (v mene Úradu policajného pridelenca) s hotelom, a to v dátumoch od 14.07.2019 do 17.07.2019, (iii) zaslanie odpovede zo dňa 17.07.2019, ktorou Úrad policajného pridelenca oznámil žalovanému stanovisko hotela v znení: „Potvrďujeme, že pán A. C. B. bol našim hosťom od 03.03 do 08.03.2019. Išlo o ubytovanie v dvojposteľovej izbe – č. 401. Ubytovaný bol spoločne s pánom F. G.. Obaja páni požiadali dámy na recepcii o vystavenie dvoch informačných účtov – jeden na meno N. B. C. a druhý na meno G.. Nie je nám známe, z akého dôvodu to žiadali. Posielame aj účet č. 8786 s QR kódom vo výške 2.169,40 eur, ktorý bol zaplatený v hotovosti.“ V administratívnom spise sa tak nachádzajú doklady, preukazujúce komunikáciu medzi Úradom policajného pridelenca a hotelom, a preto je námietka žalobcu, že sa v spise nenachádza mail alebo list, nedôvodná. Správny súd zároveň uvádza, že žalovaný požiadal o súčinnosť Úradu policajného pridelenca aj za účelom presného a úplného zistenia skutočného stavu veci. Súčasne neobstojí ani námietka, že odpoveď hotela nekorešponduje s otázkami – podľa správneho súdu bolo na hoteli, ako / akým spôsobom odpovie – čo je však podstatné, hotel predostrel žalovanému všetky relevantné skutočnosti a tieto hodnoverne podložil.

59. K námietke žalobcu, prečo v prípade, ak mal konajúci policajt podozrenie, že došlo k spáchaniu trestného činu, neuviedol dané skutočnosti OČTK, ale vec vyšetroval sám, správny súd uvádza, že je potrebné odlišovať trestné konanie a konanie vo veci služobného pomeru. Správny súd uvádza, že služobný orgán je v zmysle Zákona o štátnej službe kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania (k tomu pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo dňa 16.04.2014 alebo rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/22/2021 zo dňa 02.02.2022).

60. Po preskúmaní administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že orgán verejnej správy, za účelom presného a úplného zistenia skutočného stavu veci, s prihliadnutím aj na neformálnosť konania, postupoval v súlade so Zákonom o štátnej službe a žalobca v rámci konania nevyprodukoval žiadne dôkazy, ktorými by relevantne spochybnil závery žalovaného.

61. Posledne, správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku nedodržania zákonných lehôt. Vychádzajúc z administratívneho spisu správny súd uvádza, že odvolanie žalobcu bolo doručené /

podané dňa 23.01.2020, pričom napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 29.04.2020. Možno súhlasiť so žalobcom, že neboli dodržané lehoty na rozhodnutie podľa § 243 ods. 2 Zákona o štátnej službe, avšak tu je potrebné poukázať na to, že sa jedná o procesnú lehotu, ktorej nedodržanie nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný o podanom odvolaní nerozhodol v lehote 60 dní od podania opravného prostriedku podľa § 243 ods. 2 Zákona o štátnej službe, uvedené konanie bez ďalšieho nemohlo mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože samotné uplynutie poriadkovej lehoty na možnú nezákonnosť rozhodnutia nestačí. Formálne zopakovanie odvolacieho konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru výlučne za účelom vydania rozhodnutia o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania by v tomto prípade, t. j. v prípade zhojenia procesného postupu žalovaného nepredstavovalo pre žalobcu reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia. V správnom súdnictve sa napadnuté rozhodnutie nezrušuje len z dôvodu, aby sa zopakoval proces a odstránili sa formálne vady, ktoré nemôžu prívodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.

62. Správny súd uvádza, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere a kladie na nich vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/18/2014 zo dňa 30.04.2015). Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z odôvodnenia správnej úvahy zo strany správnych orgánov vo vzťahu k naplneniu dôvodov pre prepustenie zo služobného pomeru, považoval správny súd záver žalovaného o spáchaní vytýkaného skutku žalobcom tak, ako je uvedené v napadnutých rozhodnutiach, za dôvodný a s poukazom na to za rovnako dôvodný aj záver o naplnení predpokladov na jeho prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe, v dôsledku čoho by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov služby.

63. K odbornému vyjadreniu, ako aj k ďalším tvrdeniam, uvedeným žalobcom na pojednávaní, správny súd uvádza, že ani tieto neboli spôsobilé vyhodnotiť napadnuté rozhodnutia za nezákonné. K odbornému stanovisku správny súd uvádza, že z jeho obsahu nie je zrejмый záver o tom, že sa žalobca nedopustil konania tak ako to bolo vyhodnotené v napadnutých rozhodnutiach – z daného stanoviska možno vyvodit' len nemožnosť prečítania QR kódu, bez akejkoľvek relevancie ku konaniu žalobcu. Následne tvrdenia žalobcu o spáchaní trestného činu zo strany pracovníčky hotela vyhodnotil správny súd ako nedôvodné a všeobecné a argumentáciu žalobcu o jeho nepozornosti za nedôvodnú. Ako totižto vyplýva z administratívneho spisu, žalobca tento administratívny spis mal k dispozícii, vedel o skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a v prípade, ak sa jednalo len o „nepozornosť“, mal dostatočný časový priestor k odstráneniu / napraveniu tejto nepozornosti, čo však žalobca nevykonal.

64. Na základe vyššie uvedeného správny súd dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Nad rozsah žalobných bodov správny súd posudzoval, či v konaní pred orgánom verejnej správy nedošlo k niektorej z väd vymedzených v § 195 písm. a) až e) SSP, pričom správny súd konštatuje, že nezistil žiadnu z týchto väd, ktoré by odôvodňovali postupovať v zmysle § 196 SSP a následne by mohli viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Z týchto dôvodov správny súd nevyhovel žalobe a túto podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú.

65. Správny súd preskúmal aj návrh na prerušenie konania a dospel k záveru o jeho nedôvodnosti, a preto ho zamietol. Tu správny súd uvádza, že konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru je samostatným konaním a postih za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. K danému správny súd odkazuje na ustálené závery kasačného súdu, ktorý opakovane uviedol, že konanie o služobnom pomere a trestné konanie sú dve samostatné konania, pričom pre konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či žalobca bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V konaní o prepustení zo služobného pomeru je postačujúce preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušného policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle Zákona o štátnej službe kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkrania na výsledok trestného konania. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje

okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania (k tomu pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo dňa 16.04.2014 alebo rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/22/2021 zo dňa 02.02.2022).

66. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP, keď žalovanému aj napriek úspechu v súdnom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

67. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave (§ 493e SSP v spojení s § 443 ods. 2 písm. a/ a § 145 ods. 2 písm. c/ SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).